

SEVGİYLE ÖRÜLEN SETLER

Oğulcan BIYIK

Her proje, her çocuk özeldir ve güzeldir elbette; ancak YBO projelerinin bendeki yeri her zaman ayrı olmuştur. Çünkü bu projelerde, insanlığın günümüzde unutmaya yüz tutmuş davranışlarını en güzellerden, yani çocuklardan, tekrar hatırlama şansı elde edebiliyoruz. Önceki YBO deneyimlerimden yardımlaşma, misafirperverlik, saygı ve kardeşlik değerlerini hatırlamıştım. Bu seferki YBO projesinde ise zihnime kazanan en önemli değer; karşılıksız sevgi...

Otobüs Kayseri Pınarbaşı YBO'nun bahçesine girince çocuklar arabasının bir anda etrafına dolmuştu. Normalde projelerin başında çocuklar, abi ve ablalarından birazcık çekinirlerdi; fakat bu sefer daha otobüsten iner inmez henüz tanımadıkları abi ve ablalarını kucaklayarak karşıladılar.

Bu samimi karşılaşmanın ardından, akşam programını tamamlayıp ertesi günün planlaması için toplantı yapmamız gerekiyordu. Okul binasını kullanacaktık ancak pansiyona geri dönebilmek için bir anahtara ihtiyacımız vardı. İlginçtir ki belletmen öğretmende olmayan pansiyonun anahtarı Enes kardeşimden çıktı. Onun elinde de o kadar çok anahtar vardı ki bence okul idaresinde bile o kadar anahtar yoktur. Enes başlangıçta pansiyonun anahtarını vermek istemedi çünkü anahtarların sorumluluğunu öyle bir almış ki vermeye kıyamıyordu.

Bir şekilde almaya ikna ettim, gecenin bir yarısı döndüğümüzde kimseyi rahatsız etmemek adına. Ertesi gün anahtarları teslim etmek için Enes'i göremeyince onları hocasına bırakmak zorunda kaldım. Ancak anahtarları hocasına kaptırdığım için Enes'le o gün aramız bir tık bozuldu. Ertesi akşam yine toplantı yapılması gerekiyor ve bizim yine anahtara ihtiyacımız vardı. Okul idaresinden önce Enes geldi aklıma ve yine Enes'e gittim, sanki önceki gün anahtarlarını kaptırmamışım gibi... Tabii bu sefer beni kırmadan reddetmeye çalışıyordu. Enes'e ikinci bir şok yaratmamak adına bu sefer ısrarcı olmadım.

Bazı çocuklar yanıma gelip "Ne zaman bizim sınıfa gireceksin?" diye sordukça küçük bir buruklukla bugün

Proje boyunca Enes dışında pek çok kardeşimle derin bağlar kurma şansını yakaladım; Poyraz, Sıla, Su, Anıl, Sümeye... Bu şansını koordinatörlükten elde edebildiğim için çok mutluydum. Çünkü koordinatörlük yaparken arka plandaki iş yükü nedeniyle çocuklarla iletişimin az olacağını düşünürdüm hep. Ancak isteyince bu zamanın yaratılabileceğini bu projede görmüş oldum.

giremeyeceğim ya da sonraki saatlerde bakarız gibi cevaplar verdim. Açıkçası kendime bir etkinliğe atamayacağımı düşünmüştüm ama arka plandaki

işlerden dolayı ayıramadım. Son teneffüs saatinde yanıma birkaç çocuk gelip Abi etkinliğe girmedin bari anı fotoğrafımız olsun diye fotoğraf çekinmek istediler. Onların bu küçük ricasını kırmadan bu isteklerini yerine getirdim.

Bir sınıfın kapısı kapanmadığı için koridorda gezenleri görebiliyorlardı çocuklar. Ben de son saat sınıflara gönüllü abi ve ablalarının sınıflara dağıtacağı kitapları vermeye giderken kapısı açık olan sınıftan bir anda "Oğulcan Abi, Oğulcan Abi ..." sesleri hala kulaklarımda. O an etkinlik saati olmasa, öğretmen sesimi kullanarak tüm okulu ayağa kaldırır ve onlara en içten halimle "Canım kardeşlerim!" diye hitap ederdim...

Aynı günün akşamı ise liseli kardeşlerimizle buluşmak için Pazarören Fen Lisesine gidiyoruz. Çevresinde fazla bir yerleşke olmamasından Seher burayı ıssızlığın ortası olarak tanımlamıştı. Ama öte yandan burası başarılı öğrencilerin girebildiği bir lise. Okumak, çalışmak, en iyi yerlere gelmek için ıssız bir dağın ortasında okumaya gelen gençler ...

Diğer gönüllü arkadaşlarım lisedeki gençlerin motivasyonlarının az olduğunu gözlemlemişler. Ancak o akşamki yapılan programın etkisinden olacak ki ertesi gün Hüseyin Hoca'nın lisenin okul müdürü ile yaptığı görüşmeden anlıyoruz ki o liseye de güzel bir etki bırakabilmişiz.

Her ne kadar İlköğretim Okullarına Yardım Topluluğu da olsak, liseli kardeşlerimize de etki edebilmenin mutluluğuyla sonraki durağımıza varıyoruz; Fikri Çeliker Ortaokulu. Bu okulda ise daha sohbet etmeye

başlamadan çocuklar diğer gönüllü abi ve ablalarına beni görmek istediklerini iletiyorlar. Bazı istekler karşılıklı olunca hemen gerçekleşiyor ve orada da çocuklara sohbet edecek zamanı ayırıyorum.

Öğretmen listesini almak için öğretmenler odasına giriyorum. Bir anda Hüseyin Hocam benden Ufo Ball' u istiyor. Etkinlik odasına almaya giderken herhâlde öğretmenlere yaptığımız etkinlikleri tanıtacak diye düşünürken odaya giriyorum ve bütün öğretmenler ayakta. Ufo Ball' u da alıp herkes birer devrenin parçası olmuş ve öğretmenler birbirinin burnuna saçına ve yüzüne dokunuyor, aynı gönüllü abi abalarının kardeşlerine yaptığı gibi. Ve yaş ortalaması 45 olan insanlar bir anda çocuk oluveriyorlar.

"Bütün yetişkinler bir zamanlar çocuktu ama içlerinden çok azı bunu hatırlar."

— Antoine de Saint-Exupéry

Ve ayrılmak için tekrar dönüyoruz YBO'ya. Son kez akşam yemeğini çocuklarla beraber yiyip Ankara'ya dönüş yolumuz başlayacak. Zamanında çıkmak için diğer gönüllü arkadaşlarıma her seferinde zamanı hatırlatırken Enes ve birkaç arkadaşı yanıma gelip benimle zaman pazarlığına girişiyorlar. 30 dakika daha, 10 dakika daha; o zaman 15 dakikada anlaşalım...

Tabi sonra 15 dakika onlara yetmiyor ve bizim orada kalıp gitmememiz için planlar yapılıyor; otobüsün tekerlerini patlatmak. Tabi Atilla abiden biraz çekinmiş

olacaklar ki bu planlarından vazgeçiyorlar. Son çare olarak kendileri bir set örüyorlar. Biz de gitmek istemiyoruz ama gidecek daha çok yolumuz var...

Bu izlenimi okuyan ve projeye değerli İlköğretmenler, eminim ki sizler de bu izlenimleri okurken keşke bizde orda olsaydık diye içinizden geçiriyorsunuzdur. Ancak 2.koordinatörlüğümde ve İlköğretim'deki diğer çalışmalarımı düşününce önemli olanın çocuklarla fiziksel olarak beraber olmaktan değil, onların hayatını bir nebze de olsa değiştirecek işler yapmanın bile yeterli olduğunu gördüm. Bir etkinliği geliştirmek, bir kitabı kolilemek, projeleri destekleyeme devam etmek, hatta belki de depoda yere düşen bir kalemi kaldırmak...

Oğulcan BIYIK
İlköğretim Matematik Öğretmenliği 4.Sınıf